

De manier waarop we onze taal gebruiken, misleidt ons

Duale taal strijdig met non-duale werkelijkheid.

Onze taal deelt de werkelijkheid op in zelfstandige eenheden. 'ik ben iemand anders dan jij.' Daardoor ervaren we de werkelijkheid - waarbinnen alles met elkaar is verbonden – onbewust vaak anders dan deze eigenlijk is.

Bestaat de werkelijkheid uit allemaal van elkaar gescheiden zelfstandige delen (zoals wij vaak denken), of is alles onlosmakelijk onderdeel van een groter geheel? Mijn stelling is dat er in de werkelijkheid die wij waarnemen geen zelfstandigheden bestaan. De werkelijkheid wordt door de zelfstandige naamwoorden van onze taal onterecht in van elkaar gescheiden stukken gehakt. Dit betekent dat rationele mensen al eeuwenlang door hun taal misleid worden, want woorden die naar zelfstandigheden (kernen-essenties-identiteiten) verwijzen, verwijzen níet naar de werkelijkheid...

Via de opvoeding en het onderwijs conditioneren we elkaar op het bestaan van die enorme hoeveelheid van elkaar gescheiden zelfstandigheden (identiteiten/essenties/dingen-op-zichzelf) waarvan we er zelf één zouden zijn.

Via taal zien we alleen maar scheidingen, terwijl er in de werkelijkheid uitsluitend onderscheidingen bestaan. Want er is geen voorgrond mogelijk zonder achtergrond, en geen vorm zonder vormeloosheid. Ze zijn onlosmakelijk verbonden. In tegenstelling tot onze rationele overtuiging bestaan er aantoonbaar geen grenzen rond zelfstandigheden. Is bijvoorbeeld mijn huid de grens van mijn persoon, als ik onlosmakelijk verbonden blijf met de ruimte en zuurstof om mij heen, de aarde waar ik op sta, de tijd, de zwaartekracht, het water, de temperatuur, de druk, de zon, de planten, mijn voedsel, het verleden, de bloemen, enzovoorts? Als ik het woord 'atoom' uitspreek, trek ik gewoon een andere verzonden grens rond een ding dan bij de klank 'boom'. Zonder woorden lukt dat niet. Alle grenzen tussen identiteiten zijn door onszelf bedacht. We spreken onderling alleen maar af, dat zelfstandigheden bestaan, maar in werkelijkheid is alles altijd onderdeel van een groter geheel.

AFZONDERLIJKHEIDSWAAN -

Zo beschouwen we via taal bijvoorbeeld baas en knecht als twee van elkaar gescheiden zelfstandige naamwoorden, terwijl ze in werkelijkheid met elkaar verbonden zijn, net als winnaar en verliezer. We zien alleen maar een verschil als gevolg van het met elkaar vergelijken, en nooit twee apartheden. In de werkelijkheid is sprake van niet-twee (non-duaal) van elkaar gescheiden zelfstandige naamwoorden, terwijl het via taal wel twee (dual) lijkt. Maar dat doen we bijvoorbeeld ook met moeder en kind, berg en dal, geest en lichaam, ik en de werkelijkheid, leven en dood enzovoorts. Eigenlijk doen we dat met alle zelfstandige naamwoorden. We lijden aan de afzonderlijkheidswaan. In tegenstelling tot wat mensen denken is taal niet rationeel, maar verbeelding-inbeelding.

'In de werkelijkheid die wij ervaren bestaan geen zelfstandigheden'

De duale taal is op logische gronden strijdig met de non-duale werkelijkheid. Voor de manier, waarop wij de werkelijkheid interpreteren, heeft dat grote gevolgen: ten eerste onderzoeken wetenschappers de aard van de werkelijkheid heel nauwkeurig, waarbij zij zonder enig bewijs het bestaan van zelfstandige naamwoorden (essenties) aannemen. Elk wetenschappelijk onderzoek begint met de aanname, dat de met elkaar afgesproken zelfstandige naamwoorden 'waar' zijn. De aanname wordt zelfs als rationeel gezien.

Daarna bewijzen ze de precieze verbanden tussen deze voor waar aangenomen zelfstandigheden, en drukken dat uit in natuurwetten. Zo beginnen bijvoorbeeld de wetten van Boyle en Guy-Lussac met de aanname, dat volume, druk en temperatuur als zelfstandigheden echt bestaan, dus los van elkaar. Daarna wordt bewezen, dat deze zelfstandigheden onafscheidelijk met elkaar zijn verbonden, waarbij de wetenschap gewoon niet ziet, dat dit een tegenspraak is. Want ofwel temperatuur, druk

en volume bestaan volledig gescheiden van elkaar, ofwel ze zijn onafscheidelijk met elkaar verbonden. Beide tegelijkertijd is onmogelijk.

SINTERKLAASWERKELIJKHEID -

Taalsprekers vertoeven daarnaast in een soort Sinterklaaswerkelijkheid. Ze geloven heilig in zaken die er helemaal niet zijn. Zo is iedereen overtuigd van het zelfstandig bestaan van landen, maar ook Bezit, geld, weken, seconden, temperatuur, druk of zwaartekracht, terwijl dat niet zo is. We spreken slechts onderling af, dat ze bestaan. Onze voorstelling van de werkelijkheid is heel anders dan wat er werkelijk aan de hand is. Mensen leven in een in taal verbeelde, zelf verzonnen wereld en handelen daar ook naar.

'Alle grenzen tussen identiteiten zijn door onszelf bedacht'

Vervolgens bestaan binnen taal het aangename en het onaangename als twee zelfstandige naamwoorden (essenties), 'waardoor de illusie wordt gewekt het aangename te kunnen bereiken, en het onaangename te kunnen vermijden. Taal veroorzaakt corrigeerbaar gedrag. Toen mensen 12.000 jaar geleden woorden gingen gebruiken, ontstond om die reden de menselijke wil tot verbetering van zijn situatie, de gerichtheid op vooruitgang en zijn bewondering voor techniek en creativiteit. Ook werd de mens daardoor afhankelijk van door hemzelf bedachte wetten, afspraken en regels, die nodig waren om dit aangename voor iedereen te verwezenlijken. Dit streven naar het ideale is echter een utopie, omdat aangenaam en onaangenaam in wezen niet-twee blijven, want ook zij impliceren elkaar. Het één kan niet buiten het ander. Taalsprekers worden daardoor oordelende wezens, die zinloos gericht raken op het bereiken van voortdurend genot en geluk.

WIN NAARS -

Een ander gevolg van de duale taal is dat mensen naast het bevredigen van hun biologische behoeften door hun geloof in zelfstandigheden in de betekenisstrijd komen, waardoor ze emotioneel afhankelijk worden van erkenning door anderen. Dit geeft een levenslange zinloze scheiding tussen winnaars en verliezers als gevolg van bijvoorbeeld hebzucht, succes en status. Intelligentie en denken zijn gericht op elkaar overtreffen in plaats van met elkaar overleven. De wedstrijd en het spel staan centraal.

De scheidende werking van zelfstandige naamwoorden veroorzaakt dus bij alle taalsprekers discriminatie (scheiding) in zowel positieve als negatieve zin. Het eerste artikel van onze grondwet verbiedt weliswaar discriminatie, maar taalsprekers kunnen niet anders, want taal = scheiding. Wat de politiek ook doet, taal scheidt mensen onvermijdelijk in winnaars en verliezers.

'We lijden aan de afzonderlijkheidswaan'

Door de emotionele afhankelijkheid van erkenning door anderen ontstaan tussen de oren van taalsprekers onvermijdelijk denkbeelden over het goede en het kwade, datgene waar wel erkenning mee te verwerven is en niet (het aangename en het onaangename). Door de naamgeving wisten mensen ineens wat goed was en wat kwaad. We noemen dat de erfzonde. Zonder taal is dat onmogelijk, maar met taal onvermijdelijk. Vóór die tijd waren goed en kwaad niet-twee van elkaar gescheiden zelfstandigheden. Na die tijd waren het twee van elkaar gescheiden zelfstandige naamwoorden, waarvan het goede moest worden gedaan, en het kwade moest worden bestreden.

'HET GOEDE'-

Taal veroorzaakt een voortdurende gerichtheid op het goede en een voortdurende neiging het kwade uit te roeien. Deze gerichtheid geeft al 12.000 jaar veel conflict, geweld, oorlog en verwoesting van het milieu. We hebben geloofd in de vreemdste 'goede' zaken zoals slaven en heksen, en in onze tijd de zogenaamde vooruitgang door economische groei. De menselijke agressie is buiten elke proportie vergeleken met dieren die niet kunnen doden uit haat, louter omdat ze geen

taal spreken. Het kwade is niet uit te roeien, zolang we blijven streven naar het goede, want ze kunnen niet buiten elkaar, zoals de armoede in de wereld onuitroeibaar is, zolang iedereen vanuit zijn behoefte aan eigenwaarde steeds maar rijker wil worden.

Conform de kwantummechanica zijn subject en object niet-twee. Zij bestaan niet van elkaar gescheiden, maar zijn onafscheidelijk met elkaar verbonden. Zonder ik is er geen werkelijkheid (de ander en het andere) mogelijk, en zonder werkelijkheid is er geen ik mogelijk.

Einstein zei over het dualisme van taal: 'De mens ervaart zichzelf, zijn gedachten en gevoelens als iets wat gescheiden is van de rest - een soort optisch bedrog van zijn bewustzijn. Deze waan is een soort gevangenis [. . .] Onze taak moet zijn ons uit deze gevangenis te bevrijden door de kring van ons mededogen uit te breiden en alle levende wezens en heel de natuur in haar schoonheid te omarmen.

Drs. Ing. Aad Breed studeerde architectuur en westerse filosofie. Hij schreef drie boeken: Er zijn geen dingen, Mirananda, 1987. De blinde vlek in de filosofie, Agora, 1999. en Tralies van Taal, Veen Magazines, 2007.

VORM&LEEGTE 60 2010 NR3